

PĂRINTELE MIHAI VALICĂ DESPRE SIMPOZIONUL DE MARTIROLOGIE DE LA BUCUREȘTI (11.10.2010)

Referitor la criticile aduse de unii cu privire la recentul Simpozion de Martirologie ținut la București pe data de 11 octombrie 2010 și organizat de Fundația „Sf. Irina”, la Hotel Hilton, pe unele le consider nedrepte și subiective, iar pe altele chiar răutăcioase. Întrucât, din punct de vedere creștin, au voie să vorbească despre martiri și martiraj nu doar cei ce au suferit, sau doar Biserica, ci și cei care doresc să cunoască istoria martirilor pentru ca să-și însușească moral exemplul acestora, pentru ca istoria să nu se mai repete și să se pregătească să meargă la judecata finală cu

slava neamului
și
jertfa lui,

consider simpozionul o reușită și un semnal de alarmă pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română și pentru întreg neamul românesc.

Referitor la referatul „Mucenicia: o perspectivă iudeo-creștină”, al profesorului de filosofie Dominic Rubin, și la afirmația sa că „soarta întregii omeniri, și soarta omenirii în trecerea ei către metaistorie, depinde de continuitatea poporului evreu”, atrag atenția că, din punct de vedere creștin,

destinul nostru sau soarta omenirii este Hristos și nu un popor

, iar multe alte păreri filosofice și personale expuse de respectivul vorbitor rămân doar la nivel filosofic și partinic și nu sunt în duhul credinței ortodoxe, în ciuda faptului că se crede ortodox.

D-nii Marcel Petrișor (scriitor și fost deținut politic) și Sorin Lavric (autorul comunicării "Nevoia de martiri")
la lucrările Simpozionului de Martirologie

Personal, am considerat inutil și o pierdere de vreme un răspuns la un astfel de referat, întrucât lămuririle aduse de d-l Sorin Lavric în referatul său *Nevoia de martiri*, precum și intervenția promptă și imediată a unui participant din sală, au contrapus punctual realitatea ortodoxă despre martiri deviațiilor filosofice ale profesorului Rubin. [...]

Ce-i drept, organizatorii nefiind teologi, nu au reușit să surprindă unele subtilități sau diversiuni teologice, și sper să-și asume creștinește criticile corecte ale unor vigilenți creștini; însă a-i critica pe cei ce au organizat simpozionul, pe motiv că ei nu au fost martiri sau deținuți politici, este ca și când ai hotărî de unul singur că doar sfinții care au suferit au voie să vorbească despre suferință sau martiraj.

Când cineva încearcă să eclipseze sau își asumă de unul singur suferința multora, doar pentru că a supraviețuit terorii și temnițelor comuniste, sau când încearcă să deturneze suferința altora în favoarea unei confesiuni, a unei tagme, a unei etnii sau a unei mișcări politice, cu scopul de a-și etala exclusivist meritele sau curajul, ori – și mai rău – cu scopul de a falsifica și mușamaliza istoria (

[vezi](#)

beatificarea recentă de către Vatican a cardinalului Szilárd Bogdánffy, de origine maghiară, cunoscut ca un om plin de ură contra românilor din Ardeal), atunci asistăm la o „competiție” martirică ridicolă și frivolă [...], fără valoare hristică.

Veterani ai luptei anticomuniste la lucrările Simpozionului

Alegerea locației arată tocmai discrepanța, ruptura, neînțelegerea care există între cei ce reprezintă Biserica în mod oficial și cei ce trăiesc dreapta credință în mod responsabil și conștient cu istoria și neamul. [...] Biserica nu s-a oferit să ofere un spațiu, [...] și din peste 50 de episcopi invitați au fost prezenți doar trei, întrucât „cei chemați la nuntă” nu au venit, sala s-a umplut în mare măsură cu

cei de prin „piețele și ulițele cetății”

[...]. Unii au venit cu haina de nuntă a smereniei și a dragostei, însă au intrat la „cina martirică” și unii

„fără haina de nuntă”

(

Luca

14, 23), ci cu haina lor de masoni (cunoscuți și necunoscuți) sau de provocatori sub acoperire [...]. Eu mă rog ca Bunul Dumnezeu să-i ajute pe toți masonii să se lepede de satana și de rătăcirea lor cumplită și să-i aducă la cunoștința adevărului veșnic și la turma lui Hristos. Nimeni nu poate sluji lui Dumnezeu și lui Mamona în același timp. Slujirea la doi domni este contraslujire și batjocorire a lui Dumnezeu.

În contextul de mai sus, s-a oferit lumea laică – pe care criticii simpozionului o consideră mai puțin vrednică decât lumea bisericească oficială (ce păcătuiește totuși prin tăcere și tăgădnare, sau poate chiar prin tăgăduirea propriilor martiri) – să ajute cu bani și să ofere locație pentru organizarea unui astfel de simpozion.

Așa cum Biserica rămâne sfântă chiar dacă în ea sunt și păcătoși sau nelucrători după vrednicie, tot așa și acest Simpozion rămâne un moment încărcat de semnificație sfântă, indiferent câte „iude” știute și neștiute vor fi fost de față.

Sfințenia a venit direct de la martiri și nu de la donatori sau de la vrednicia organizatorilor sau a participanților

Icoana Noilor Martiri ai Pământului Românesc (special adusă de obștea monahală de la Diaconești) a vegheat lucrările Simpozionului

Dacă, după 20 ani de la revoluție, nu au găsit de cuviință să organizeze un astfel de demers nici Sinodul Sfintei Biserici Ortodoxe, nici Facultățile de Teologie, nici vreo mănăstire unde se mai află martiri în viață, nici Asociația Foștilor Deținuți Politici, nici jurnaliștii palavragii și nici vreo instituție abilitată a statului, s-au găsit totuși un medic și un actor, considerați pe nedrept „locuitori ai Samariei”, să suplinească, pe cât posibil, această enormă lipsă și să diminueze cât de puțin indiferența Bisericii și a „societății civile” față de martirii neamului nostru, fără să se substitue nici Bisericii și nici neamului, și fără să-i critice pe cei responsabili.

Deși mai puțini decât s-ar fi convenit, ierarhii, preoții,

profesorii de Teologie, monahii și monahiile
n-au lipsit de la Simpozion...

Scopul simpozionului nu a fost nici acuzarea torționarilor, nici criticarea celor responsabili [...],
ci să arate că martirii sunt [...] aleșii credinței și ai neamului, lămuriiți în focul chinurilor,
precum aurul în topitoare; să facă cunoscut românilor că acest **nor de martiri**
poate aduce

ploaia Duhului Sfânt

peste noi și țara noastră,

ca să nu ne uscăm în deșertul uitării, al minciunii și al nesimțirii actuale

; să aducă aminte că România a dat sub teroarea roșie „nor de mărturie” (cf.

Evrei

12, 1) și că

**acești mărturisitori ai credinței creștine □ trebuie să fie puși în calendare, nu în sertare
sinodale sau academice și amânați**

sine die

În loc să le mulțumească celor doi organizatori și să continue acest gest de onoare, făcând ei
și mai bine decât au făcut cei doi, unii preinși „justițiar” mediatici sau eclesiali îi critică, îi
blamează și aruncă în ei cu pietre, ca unii care ar fi fără de păcat. Îmi pare rău pentru unii ca
aceștia și sper să-și reconsidere atitudinea lor mai puțin creștină. [...]

Dr. Pavel Chirilă (organizator) și Pr. Mihai Valică (invitat) în timpul lucrărilor Simpozionului
Ortodoxia nu trebuie redusă doar la cler, doar la nivel de slujbe, parastase și colivă, elemente
vitale pentru Biserică, dar care nu reprezintă *totul*. Să nu uităm că **fundamentul Bisericii
Ortodoxe este puterea de desăvârșire și îndumnezeire permanentă prin jertfa lui Hristos,
care generează jertfa de zi cu zi a credincioșilor ei, lucrând dreapta cunoaștere și
dreapta trăire a faptei bune în Duhul Sfânt**

Fără răspunsul nostru la jertfa lui Hristos cu jertfa noastră, Ortodoxia se golește de sens.

Ortodoxia nu este conservatoare și statică, ea este vie și dinamică, și de aceea nu critică gestul sfânt al laicilor (uneori mai responsabili și mai conștienți decât mulți clerici), oricât de imperfect ar fi acesta săvârșit, ci este îndelung-răbdătoare, sfătuitoare, îndrumătoare, muștrătoare, lucrătoare prin iubire, într-o relație profundă și permanentă cu lumea la toate nivelurile ei [...].

În clipa în care nici tu nu intri în Împărăția lui Dumnezeu și nici pe alții nu îi lași să intre, atunci cred că acei oameni care au astfel de atitudini morale și de opinie sunt departe de o ținută duhovnicească autentică, departe de desăvârșire, departe de mântuire, și că nu au înțeles prea mult din Ortodoxie. Să ne rugăm pentru ei să-și recunoască măcar limitele, spre îndreptare și mântuire!

Pr. Mihai VALICĂ

Standul tematic al Editurii Christiana din sala de conferințe (volumul *Principiile cercetării martirologice* a fost lansat chiar cu acest prilej)

(Fotografiile reproduse aici sînt realizate de d-l Irinel Cîrlănu) Întrucît recente observații ale părintelui Mihai Valică despre Simpozionul de Martirologie desfășurat luna trecută la București (Hotel Hilton-Athénée Palace) au fost deja postate integral pe mai multe site-uri sau bloguri, am reținut aici doar cîteva fragmente (care lămuresc cadrul principal al discuției). (Răzvan Codrescu)